

16. 4. 2023 - Modlitba jako těžká služba

f. Štěpán Marosz

Čtení: Izaj. 44,9-20; Mat. 6,1-8

Písně: 709, 303, 724, 423

K výčtu problémů a starostí, které křesťané mají, by se dala přidat ještě jedna nepříjemná povinnost – modlitba. Křesťanský život by byl tak zajímavý, radostný a příjemný bez této smutné nutnosti neustále myslet na modlitbu, ale bohužel najednou přijde den, který nás oddělí od všech radostí – den nemoci, utrpení a smutku. Horečně přemýšlíme o Boží pomoci a o všech zaslíbeních, která o ní najdeme v Bibli, a ukazuje se, že potřebujeme někoho, kdo je člověkem víry.

Jsem povzbuzen, že na biblických hodinách a skupinkách mužů nebo žen probíráme modlitbu, rád bych se podělil o několik myšlenek o modlitbě. V dnešní době se o ní tolik mluví. Někdy mám pocit, že mnozí o ní mluví proto, že chtějí utišit něco v sobě, něco, co si o ní v jejich životě žádá pravdu. Ježíš se zmínil o farizejích, kteří vystávali na nárožích ulic, aby se ukázali. Dnešní slovo o modlitbě je pravděpodobně něco podobného. Farizejská modlitba byla vždy viditelná, ale málokdy viděli, že by byla vyslyšena. Modlitba člověka naplněného Kristem nemá být pro parádu.

"Pane Bože, děkuji ti za maminku a za tatínka a za hračky a za dítě a za...". Následuje celý seznam věcí a událostí, které jsou v životě malého 2,5letéhokluka nebo holky, důležité, a ty je samozřejmě třeba říci Bohu. Je to dětská modlitba, nevynucená, zbavená všech složitých postupů dospělých. Když ji slyším, začínám chápat, co měl Ježíš na mysli, když mi řekl, abych byl také jako dítě.

Čas na Slovo a modlitbu

Na našich bohoslužbách musí být čas na Boží slovo a modlitbu a nesmíme lidi okrádat o to, co mají v našem sboru najít. Nesmíme hledat znamení Božího působení tím, že z kostela uděláme diskotéku. Takový "kostel" bude dobrým místem pro sobeckou mládež, ale staří bratři a sestry budou odcházet se zlomeným srdcem. Není to proto, že je to nyní moderní. Nemá to nic společného s moderností, nebo vytváření jiné církve. Duch svatý uznává pouze "starou" Dobrou zprávu. Projevem plnosti Ducha svatého v našich sborech a rodinách budou mladí lidé, kteří se vytrvale a s Kristovým soucitěm modlí.

Duch svatý je Duchem modlitby, a právě tak se v nás projeví. Povede nás do pouští, abychom se postili, hlásali Ježíše a byli svatí. Není těžké uctívat, což se v poslední době dokonce stalo novým druhem služby, těžké je být svatý a uctívat. **Pán nás povolal, abychom byli jako On.**

Máme žít podle Bible, ne podle vlastních výkladů podle nějakého módního výstřelku. Využijme těchto "tučných let" k tomu, abychom byli připraveni.

Bůh nikdy nebude spolupracovat s tím, co jednou provždy zavrhl v zahradě Eden. Starý člověk hříchu musí jít na kříž. **Půst** – je ukřižováním starého člověka, **modlitba** – uvolněním nového člověka, často rozdrčeného léty zanedbávání a nedbalé zbožnosti. Modlitba **je výživou** a povzbuzením k životu tohoto nového člověka, aby byl vždy připraven svědčit nebo být spolu s církví Kristovou odveden k Pánu.

Někteří dokonce učí modlit se o nějakou věc jednou, protože dvakrát je to nevíra; ale nevírou je přestat klepat na Boží dveře, dokud nepřijde odpověď. Neviděl jsem ani stopu po jejich učení v zemích zachvácených válkou a hladomorem, kde lidé nemají tekoucí vodu, auto, a dokonce ani osla, a přesto jsou to úžasní světci. Nežijí z příslibu bohatství a tělesné radosti, ale z příslibu Jeho království a radosti, která nás s Ním čeká.

Samozřejmě bych nechtěl, aby u nás jsme zažili válku, ale je pravda, že pronásledovaná církev se učí pokoře, začíná vidět, že její síla je v Pánu, Ježíši Kristu. Pak vidíme, že k blízkosti Pána není třeba mnoho – stačí pak modlitba a Boží slovo.

Chtěl bych povzbudit nás všechny, abychom se hluboce zamysleli nad tím, co je v našem sboru skutečně radostí: lehkovážné křesťanství, nebo modlitba a studium Slova? Když ráno v neděli přicházím k modlitbě do naší presbyterny, vidím lidi, kteří bezmezně věří, že On může... protože, jak říkával jeden učitel, "svět ještě neví, co může udělat člověk plný Ježíše Krista".

Modlitba v pokojíku (správná modlitba)

Jako opak této modlitby v "pokojíku" Pán Ježíš klade pokryteckou modlitbu. Stigmatizoval především modlitbu farizeů, které často nazýval pokrytci. Takový výraz musel použít proto, že tehdejší Boží lid si potrpěl na vnější formu zbožnosti, a proto je Pán varoval před dlouhými pokryteckými modlitbami. U nás, v dnešní době, je to naopak poněkud jinak; málokdy se najde někdo, kdo se na veřejném místě modlí nahlas u stolu během jídla. Modlitba v synagogách a na nárožích ulic se nyní přenesla – stejně jako modlitba nahlas, do křesťanských společenství. Toto Pánovo slovo pronesené během kázání na hoře platí pro křesťanství i dnes, protože jakékoli tlachání nemá žádný význam. Jako Boží děti musíme k modlitbě přistupovat s velkou pokorou a skromností a s duchovním porozuměním, přesně jak nám to nařídil Pán.

Ve stejné pasáži, v níž jsme byli poučeni o "pokojíku", je také příklad našeho Pána, jak se správně modlit. Je velmi důležité začínat modlitbu slovy díkůvzdání a chvály Bohu, protože když jde o naše vlastní "potřeby" - musíme si uvědomit, že – Bůh zná všechny naše potřeby dříve než my. Proto to Pán

Ježíš jasně říká. Neznamená to, že bychom měli neustále zdůrazňovat slova: "Pane, ty víš...". Mám také pocit, že se často dopouštíme stejné chyby, prostě proto, že se málokdy zamýšlíme nad tím, co to vlastně znamená. Musíme si uvědomit, že náš Bůh ví, kdy sedím a kdy vstávám, a z dálky rozumí mým myšlenkám (Žalm 139). Nejednou mluvíme tak, jako bychom chtěli našeho Boha překvapit nebo mu vysvětlovat, co potřebujeme. Toto absolutní vědomí, že On zná všechny naše prosby, naše potřeby – lépe, než je známe my - se musí odrážet v naší modlitbě a snad ji i zušlechtovat.

Komu adresujeme své modlitby?

O hraběti von Pfeilovi, ministru Fridricha Velikého, se vypráví tato anekdota: Měl velmi dobrý zvyk číst si ráno Bibli a modlit se. Aby ho při této činnosti nikdo nerušil, nařídil svému sluhovi, aby v této době nikoho nepouštěl dovnitř. Jednoho rána se stalo, že sám král v rozporu s hraběcím zvykem přišel do domu a dožadoval se setkání se svým ministrem. Tento sluha se ocitl v nepříjemné situaci a zcela otevřeně králi sdělil, že jeho pán se v tuto hodinu modlí. "Počkám," odpověděl mu král. Krátce po této události se ministr objevil. Uklonil se před svým králem a řekl mu toto: "Promiňte, Vaše veličenstvo, právě se vracím z audience u Krále nad králi!".

Vzhledem k tomu, kdo je pro nás On? Možná bych to řekl trochu jinak – je to pro nás nepochopitelná výsada, že smíme přijít k tomuto velkému Bohu jako ke svému Otci. On nám Jež oznámil, svého jednorozeného Syna, který je v lůně Otce (tj. vždycky tam byl a vždycky tam bude, Jan 1,18). Proto přišel na tento svět, aby nám svou obětní smrtí na kříži objasnil obsah onoho podivuhodného slova, které vzkříšený Pán řekl Marii Magdaléně: "Vystupuji k Otci svému a k Otci vašemu, k Bohu svému a k Bohu vašemu" (Jan 20,17). A skutečnost, že Bůh je v nebi a my na zemi, jak o tom čteme v knize Kazatel v 5. kapitole, 1. verši – rozhodně nezmenšuje jeho velikost a moc.

Obsah naší modlitby

I když se modlíme a lidé si nás "nevšímají", nemělo by nás to odradit, protože i nám se někdy stává, že se v rodinných či společných modlitebních kruzích nebo při modlitebních hodinách v kostele často nezúčastníme modlitby se svými spolubratry, protože naše myšlenky jsou někdy zcela vzdálené. Tím hodně ztrácíme, protože mnohé modlitby jsou pro nás poučné a budující. Kolik lidí naslouchajících modlitbám druhých – se obrátilo! Jak často můžeme svým bližním v modlitbách dát najevo svůj blízký vztah k Pánu, a to díky účinnému způsobu vyjadřování, díky správnému slovníku! Ale o to přece ve správné modlitbě nejde, abychom v ní používali poučná slova nebo jejím prostřednictvím někoho přesvědčovali, i když to ve skutečnosti může být dobrý úmysl. **Pravá modlitba je rozhovor s Bohem**, s nejvyšší a nejdokonalejší bytostí.

Místo k modlitbě - "pokojík"

Když se modlíme ve skrytu, izolováni od ostatních, necítíme se ohroženi. Nikoho nerušíme, ani nedáváme najevo svou důležitost či nadřazenost. Naše srdce je před Bohem otevřené, protože on ho zná lépe než my. Proto je tento druh modlitby tak důležitý. V tomto případě je jasné, že nikdo nepopírá společnou modlitbu manželů. Nemůže však nahradit tuto osobní modlitbu v "pokojíku". Kdo odmítá společnou modlitbu s manželem nebo rodinou, chová se "nezodpovědně", ale kdo zanedbává modlitbu v "buňce", zanedbává samotného Boha.

Již na začátku jsme uvedli, že skrze modlitbu přicházíme k našemu Otci. A s Otcem je třeba udržovat úzký a důvěrný vztah. Milujícímu Otci můžeme říci cokoli. Jemu se můžeme svěřit se všemi svými problémy, o kterých nemůžeme mluvit se svými blízkými. Dokonce, když si zachováme hlubokou úctu a respekt, které mu náleží, můžeme si před Otcem vylít své srdce prostým způsobem, bez složitých velkých slov. Láska nás obdařuje upřímností, abychom mohli vstoupit do svatosti. V tomto případě je také možná naše poslušnost vůči tomu, co nám Bůh chce v modlitbě říci. A pokud jde o nás, měli bychom se naučit modlit takovým hlasem, který slyšíme jen my sami. Pak žádná věc, kterou chceme předložit svému Otci, neunikne naší pozornosti.

K tomu je tedy naprosto nezbytné mlčení a ústraní. V tomto našem "pokojíku" by nemělo být nic jiného. Nejde o nějaký zvláštní vzhled místnosti, ale o izolaci od každodenního shonu, o tento vnější a vnitřní klid. Neexistuje zde žádné zvláštní pravidlo, jako například zamykat za sebou dveře, i když někdy by to bylo dokonce nutné, aby nás v danou chvíli nikdo zvenčí nerušil.

"Zcela obrácen k Bohu, sám s Bohem, nerušen, nikým nepovšimnut", to je význam této "cely" z Mat 6,6. Může se také stát, že touto "buňkou" je auto, když řidič jede bez spolujezdce, a mimochodem – spolujezdce si řidič nemusí všimnout. Rád bych, aby tato rada posloužila jako povzbuzení pro všechny mé bratry a sestry, staré i nemocné, že v těchto svých "jedinečných buňkách", v nichž se tak často ocitají, konají úžasnou službu, protože vykonávají tak důležitou a užitečnou službu.